

**MIKKELIN HIIPPAKUNNAN
PIISPA**

Mikkeli 18.11.2015

Esikoislestadiolaisten paikallisosastoille Mikkelin hiippakunnassa

Olen oppinut tuntemaan esikoislestadiolaisen liikkeen kristillisen uskomme ydinasioihin ja luterilaiseen oppiin syvästi pitäytyvänä sekä kirkollista ja yhteiskunnallista lakia ja järjestystä uskollisesti noudattavana herätysliikkeenä. Se on halunnut pysyä Suomessa kirkon sisäpuolella niin opillisesti kuin kirkon järjestystä noudattaen. Tämän vuoksi olen seurannut hyvin huolestuneena esikoislestadiolaisessa herätysliikkeessä käytyä keskustelua siitä, että se ottaisi sakramentit omaan käyttöönsä. Näin liike irtautuisi omista periaatteistaan ja toimisi vastoin kirkkomme oppia ja järjestystä. Tietojeni mukaan tällaisia suunnitelmia on myös Mikkelin hiippakunnan paikallisosastoissa.

Kirkkolainsäädännön (siis Suomessa voimassa olevan lainsäädännön) mukaan "Ehtoollisen jakaa pappi" (kirkkojärjestys 2:12) ja "Pyhän kasteen toimittaa pappi" (kirkkojärjestys 2:13). Sakramenttien toimittaminen on sidottu hyvin selkeästi pappisvirkaan. Kirkkojärjestys tuntee näistä poikkeuksina vain hätätapaukset. Esikoislestadiolaisten suunnitelmassa ei ole kysymys sellaisista, vaan toimimisesta vastoin kirkon säädöksiä.

Luterilaisten tunnustuskirjojen mukaan Jumala on asettanut kirkkoon viran evankeliumin julistamista ja sakramenttien toimittamista varten. Kukaan ei saa ottaa niitä hoitaakseen ilman asianmukaista kutsua, omavaltaisesti. Mitä ovat sakramentit ilman kirkkoa tai ilman pappia, jonka kirkko on kutsunut ja vihkinnyt niitä toimittamaan? Mikäli jokin liike päättäisi alkaa toimittaa sakramenteja ilman pappeja tai ilman yhteyttä kirkkoon, tulisi selvittää, missä suhteessa tällaiset toimitukset olisivat kirkon sakramentteihin.

Asian vakavuutta lisää se, että kyse ei ole ainoastaan ulkonaisesta, järjestystä koskevasta kysymyksestä, vaan mitä syvimmin sisäisestä, siis opillisesta ja teologisesta asiasta. Sakramentit eivät ole vain henkilökohtaisen Jumala-suhteen välikappaleita. Sekä kasteessa että ehtoollisessa on vahvasti kysymys kokonaisuuteen kuulumisesta; kaste on Kristuksen ruumiiseen liittämistä, ja ehtoollinen tuossa ruumiissa Kristuksen elämän keskinäistä jakamista. Kristitty ei voi ajatella kastettaan vain ikiomana asianaan, vielä vähemmän ehtoollista vain omana suhteenaan Herraan. Pelastus ei ole vain minun pelastumistani, se on pelastumista osana yhteisöä – pysymistä kirkossa kuin Nooan arkissa.

Kristityt ovat halunneet vaikeimpinakin aikoina toimia kirkon sisällä. Tästä liikkeen oma historia on hyvänä esimerkkinä. On seurattu Jeesuksen, apostolien, Lutherin ja Laestadiuksen esikuvaa. Eristäytyminen muusta kristikunnasta ja "puhtaan" kirkon rakentaminen ovat aina

tuoneet mukanaan vääristymiä opissa ja elämässä. Lahkoutuminen on vastoin Kristuksen opetusta.

Mikäli esikoislestadiolainen herätysliike ottaa sakramentit omaan käyttöönsä, se vahingoittaa vakavalla tavalla kirkon ja herätysliikkeen suhdetta. Kasteen asema olisi epäselvä ja pahimmillaan kastettu lapsi jäisi kirkon yhteyden ulkopuolelle. Kirkon kanssa yhteistyönä järjestetyt järjestöriippikoulut eivät saisi enää lupaa. Rippikoulun käymätöntä ei voida vihkiä kirkollisesti avioliittoon. Konfirmoimaton ei voi tulla kummiksi. Kirkkotilojen ja leirikeskusten saaminen herätysliikkeen käyttöön jää avoimeksi. Vaikeuksia syntyisi myös monenlaiseen yhteistyöhön, esimerkiksi Inkerin kirkon kanssa. Sakramenttien omiin käsiin ottaminen johtaa vähitellen erottautumiseen kirkosta omaksi yhteisökseen, vaikka liike itse katsoisi pysyvänsä kirkossa. Mikäli nyt suunnitellulle tielle lähdetään, olisikin johdonmukaista perustaa oma uskonnollinen yhdyskuntansa sen mukaan kuin Suomen laki säättää.

Kristillisen uskon mukaan samalla tavalla kuin Maria synnyttää Kristuksen, kirkko synnyttää kristittyjä sanan ja sakramenttien kautta. Seurakunta on Jumalan perhe. Niin kuin äiti huolehtii lapsistaan, kirkonkin pitää huolehtia jäsenistään armonvälineiden avulla. Sanassa ja sakramenteissa Jumala on keskellämme. Jumalan perheen elämä on usein epätäydellistä. Silloin ei ole vastuullista kääntää selkä ja hylätä perhe, vaan toimia sen parhaaksi ja rakastaa sitä sen puutteista huolimatta.

Herätysliikkeen yhtenä tehtävänä on olla kirkon kriitikko. Myös tätä tehtävää varten tarvitaan esikoislestadiolaista herätysliikettä osana kirkkoa, ei sen ulkopuolelle ajautuneena. Olen opinut arvostamaan esikoislestadiolaisten luottamushenkilöiden työtä kirkkomme päätöksenteon eri tasoilla, kirkkoa rakentaen ja rakastaen, toisinaan sitä myös kritisoiden. Herätysliikkeen vastuunkantajia tarvitaan kirkossa luottamushenkilöinä nyt ja tulevaisuudessa.

Piispana tehtäväni on vaalia kirkon yhteyttä. Siksi lähetän tämän kirjeen Mikkelin hiippakunnan esikoislestadiolaisille. Toivon sydämestäni, ettei esikoislestadiolainen herätysliike toteuta suunnitelmiaan ottaa sakramentit omaan käyttöönsä ja hylkää kirkkoa. Toivon esikoislestadiolaisten olevan edelleen valona ja suolana kirkon sisällä. Sitä tarvitaan kirkossamme.

Seppo Häkkinen